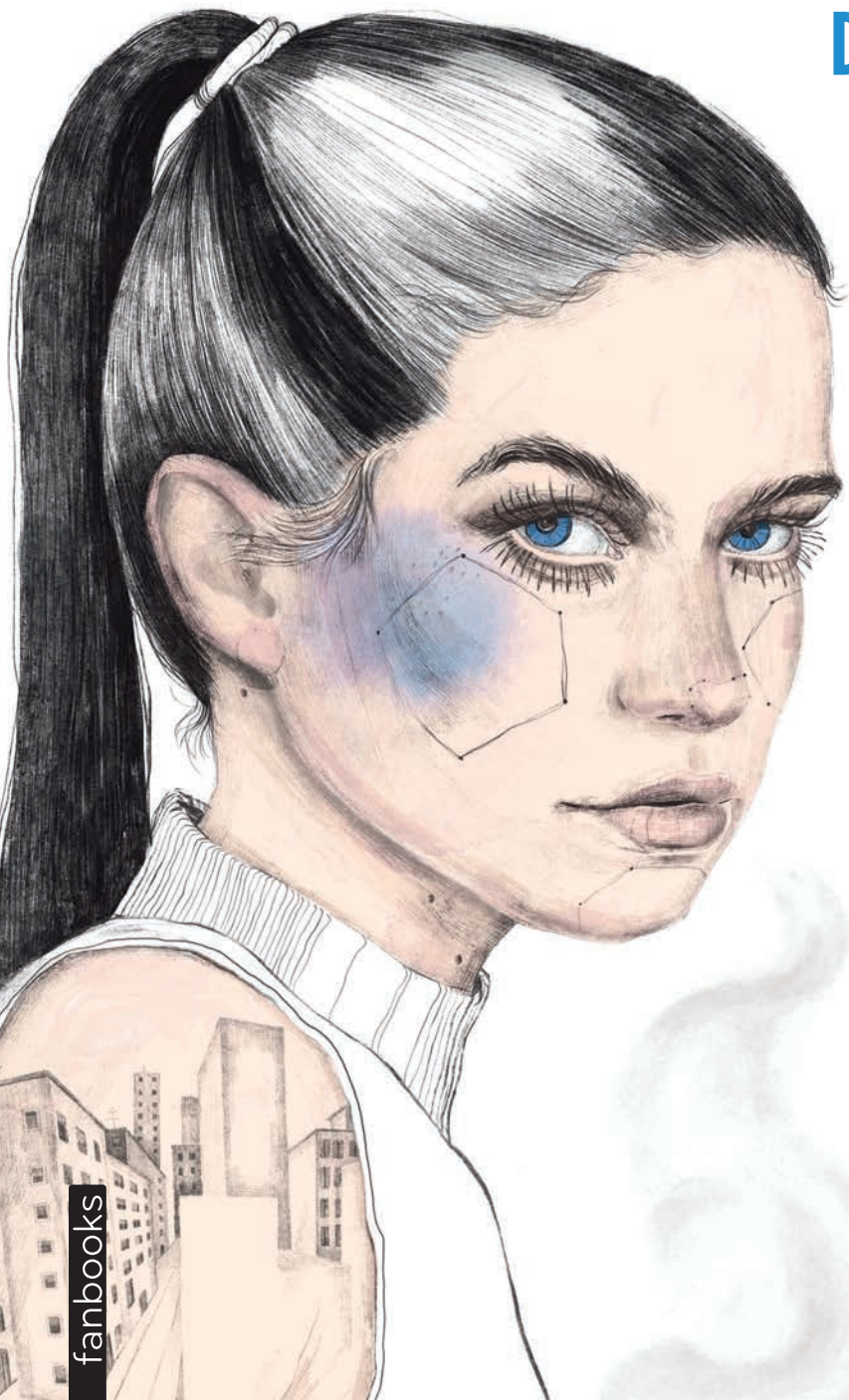

JOANA MARCÚS

**CIUTATS
DE FUM**

TRILOGIA FOC

fanbooks

JOANA MARCÚS

**TRILOGIA
FOC**

CIUTATS DE FUM

Traducció d'Ariadna Ausió Dot i Aïda Garcia Pons

Fanbooks

Títol original: *Ciudades de humo*

© Joana Marcús, 2022

© de les il·lustracions de coberta i d'interior: Ana Santos, 2022

© de la traducció: Ariadna Ausió Dot i Aïda Garcia Pons, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: abril del 2022

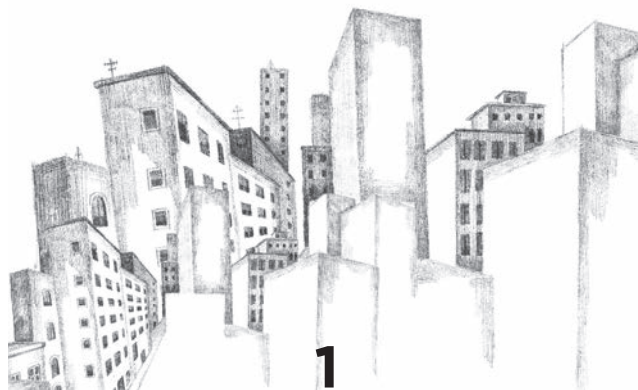
ISBN: 978-84-18327-97-1

Dipòsit legal: B. 4.622-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

L'ANDROIDE QUE NO PODIA DORMIR

Feia dies que es repetia exactament el mateix somni. O potser mesos. Era difícil saber-ho amb exactitud.

Aquí el temps passava tan a poc a poc que en perdies la noció. I ella ni tan sols recordava haver somiat res de diferent en la vida.

No sabia si era del tot normal que un mateix somni es repetís un cop i un altre, però no s'atrevia a demanar-ho a ningú. Al capdavant, ella no hauria de tenir la funció de somiar. Era una androide i se suposava que els androides no pensaven per ells mateixos, no tenien imaginació. Els somnis formaven part de la imaginació.

De vegades, es preguntava si els altres androides somiaven, com ella, o pensaven tant en..., bé, en tot. No els ho preguntaria mai per por, però volia pensar que sí que ho feien. Que ella no era tan diferent.

Malgrat tot, el pare John, el seu creador, solia dir que ella sempre havia estat especial. Era la seva última creació i la més nova. I tots sabien que ell era el millor creador de la ciutat.

Ella es deia 43. Un androide no tenia dret a rebre un nom humà, només el que els altres anomenaven *número de sèrie*.

Tot i així, el seu pare l'anomenava Alice quan estaven sols. A ella li agradava aquest nom humà, o sigui que mentalment es referia a si mateixa així. Feia que se sentís alguna cosa més que un número qualsevol d'una llarga llista.

No cal dir que no era res que pogués expressar davant dels seus companys o dels altres pares, així que en públic seguia sent la tranquil·la 43, la tercera androide de la cinquena i última generació.

A l'Alice li costava adormir-se i, a més, sempre era la primera de despertar-se. Com que no es podia moure del llit fins que sonés la sirena de bon dia, sempre esperava pacientment mirant el cel a través de la finestreta que hi havia a uns metres de distància. Si abaixava una mica la mirada, entre el seu llit i la finestreta, veia el llit de la 42, que dormia plàcidament.

En aquest aspecte, sempre l'havia envejat. S'adormia només de tocar els llençols i, a més a més, semblava tan tranquil·la... Tant de bo l'Alice pogués fer el mateix.

Tot i així, despertar-se la primera tenia els seus avantatges. Tot estava més silenciós quan els altres dormien. Podia fer el que volgués, sempre que no es mogués del llit, és clar. I era l'única hora del dia en què ningú, absolutament ningú, vigilava els seus moviments. Era com treure's un pes enorme de sobre, encara que fos només durant una estona.

De vegades, també observava l'habitació. Dormia a l'edifici principal, a la tercera planta. Tenien un passadís només per als andròides, amb habitacions iguals per a cada grup. Les dues primeres portes estaven reservades per a la primera generació, la de la dreta per als nois i la de l'esquerra per a les noies. I així fins que s'arribava a les últimes. L'Alice pertanyia al grup de l'última porta de l'esquerra, juntament amb la resta de les noies de la seva generació.

Les habitacions eren força austeres. Tenien forma quadra-

da, les parets estaven pintades de blanc i el terra era gris —l’Alice no en coneixia el nom del material, però no li agradava, el trobava força fred quan, al matí, hi posava els peus descalços—. Els únics mobles eren els cinc llits repartits perquè cada una tingués el seu propi espai personal i la taula que hi havia al costat de la porta. Una taula rectangular de metall on hi posaven la roba que havien de dur cada matí.

L’Alice no sabia en quin moment hi posaven la roba. Ella era la primera que es despertava i, així i tot, no havia aconseguit veure-ho mai.

Justament llavors, l’Alice va percebre un moviment de cua d’ull. La 42 s’havia despertat i s’estirava amb mandra. Era l’androide amb qui més havia parlat durant la seva vida, però no mantenien mai converses gaire extenses. Es limitaven a comentar el meravellós temps que feia, com n’estaven d’agraïdes als pares per cuidar-les i com n’eren de felices, encara que aquesta felicitat no es reflectís mai als ulls de cap de les dues.

—Bon dia, 43 —li va dir la 42 amb els cabells despentinats i una rialleta.

—Bon dia. —L’Alice li va tornar el gest.

—Fa un dia preciós.

L’Alice es va adonar que la 42 no havia mirat per la finestra i, per tant, no podia saber si realment feia bon dia o no.

—I tant —li va respondre de totes maneres.

Va semblar que la 42 volia dir alguna cosa més, però es va contenir quan la sirena de bon dia va començar a sonar. Les altres es van despertar amb el so, que es va tallar al cap de menys d’un minut, i l’Alice es va alçar per anar a recollir la seva roba amb elles.

Sempre era la mateixa indumentària: un conjunt completament blanc amb una faldilla que els arribava als genolls i una peça superior que els cobria el tors i el coll i deixava els braços

al descobert. L'Alice va amagar els plecs de la part superior de la faldilla i la va allisar, de manera que no hi quedés ni una sola arruga. Podien castigar-la si n'hi trobaven cap. Eren molt estrictes en aquest sentit. Bé, i en tots els altres.

A ella només l'havien castigat una vegada. No havia estat res gaire greu, però preferia no tornar a viure-ho mai més. Era millor portar-se bé.

Va agafar les sabates: unes botes blanques sense cap tipus de lligam que arribaven als turmells. Després de posar-se-les, es va recollir els cabells en una cua de cavall, com la resta de les seves companyes.

Tot seguit, van formar una fila seguint l'ordre dels seus números i van sortir de l'habitació per dirigir-se al menjador, que era la sala més gran de l'edifici després de la de conferències, a la qual anaven molt de tant en tant, ja que en comptades ocasions hi reunien els andròides. El menjador era un espai enorme la paret del fons del qual estava coberta de finestrals que donaven als jardins de la part posterior. Hi havia diverses desenes de taules repartides de manera organitzada amb els seus respectius bancs perquè cada generació pogués asseure's amb els seus companys. Aquestes eren les que estaven més a prop de la porta per on sortien les mares que repartien el menjar. Les altres, les del fons, eren les dels científics. Semblaven més còmodes que les seves i, evidentment, els andròides no tenien dret a asseure-s'hi. Els pares estaven en un altre nivell: ni tan sols menjaven amb ells, sinó que tenien una sala especial.

L'Alice es va acostar a l'última taula de metall amb les seves companyes i es va asseure entre la 42 i la 44. Després d'assegurar-se que tothom ja s'havia assegut, es van agafar les mans les unes amb les altres —els nois eren davant seu— i van aclucar els ulls. Sabia que abans la gent feia això per resar a un déu, o a més d'un, però no acabava de comprendre'n el signi-

ficat. Hi havia parts de la cultura humana que seguia sense entendre del tot.

Segurament hi havia gent que encara ho feia, però era un tema tabú a la seva zona. El silenci era, simplement, una mostra de respecte per als pares, que els havien donat la vida sense demanar res a canvi. A més a més, segons ells, la calma els ajudava a començar el dia correctament. En qualsevol cas, no era opcional.

Es va preguntar què passaria si es plegués de braços i es negués a agrair-los res, perquè no...

Va tallar de seguida aquella mena de pensament, alarmada. Per què havia de pensar aquelles coses? Que potser es volia posar en perill? Va mirar al seu voltant, espantada, com sempre que li passava. Tenia la sensació que algun dia algú, d'alguna manera, la descobriria i ho explicaria als pares.

Però no passava mai.

—Estàs bé? —La veueta de la 42 la va tornar a la realitat.

—Sí. —L'Alice va intentar fer cara de confusió—. Per què no ho hauria d'estar?

—Perquè s'ha acabat el silenci.

—Ho sé.

—Ja, però... no m'has deixat anar la mà.

L'Alice va parpellejar, confosa de veritat, i va sentir que el cor se li aturava un moment en veure que la 42 tenia raó. De fet, l'hi estava prement amb força. Es va col·locar les dues mans a la falda a l'instant, nerviosa.

—Estic bé, és que... mmm... encara estic mig adormida.

—Si tens un problema de funcionament, hauríem d'avisar un pare —li va dir la 44, que estava asseguda a l'altre costat.

No! L'Alice va contenir la respiració, espantada.

—No cal —va assegurar tan tranquil·la com va poder.

—N'estàs segura? —va insistir la 44—. Fas mala cara. No vull que em renyin per culpa teva.

Amb prou feines hi havia parlat un parell de vegades, però a l'Alice no li agradava gens la 44. Era pèl-roja i alta i tenia diverses pigues que cridaven l'atenció repartides per tota la cara i per sobre de les espatlles. Però el que no li agradava, a l'Alice, no era el seu aspecte, sinó la seva manera de ser. Sempre semblava estar buscant errors amb la mirada per poder destacar-los i aclarir que ella no els tenia. Era com si se sentís millor menyspreant els altres. I, per si no fos prou, més d'una vegada havia anat corrent a explicar als pares coses que havia vist entre els seus companys.

Una vegada havia sentit que un noi de la segona generació l'anomenava «gripau», però l'Alice no tenia gaire clar què hi tenia a veure un animaló amb fer d'espia per anar-ho a explicar als pares.

—He dit queestic bé —va recalcar l'Alice, reprenent la conversa.

—A mi no em sembles gaire segura. —La 44 va mig aclucar els ulls.

—A mi no em sembla que sigui problema teu.

Silenci.

Totes dues es van mirar. L'Alice es va espantar pel que havia dit. La 44 estava clarament molesta. Ai, no.

Però llavors la veueta de la 42 la va salvar.

—El que hauríem de fer és donar les gràcies per aquests aliments. Avui dia no és fàcil aconseguir-los.

—Sí, tens raó —va afegir la 41, una androide de cabells castans i ulls ametllats.

La 42 tenia un do per dissoldre situacions conflictives sense ni tan sols alçar la veu, de la qual cosa l'Alice era incapaç. En aquell aspecte, també l'envejava una mica.

En realitat, l'envejava en més aspectes. La 42 era baixeta, molt prima, amb els cabells rossos molt clars i el nas arromangat. Tenia els ulls molt grossos per a la seva cara i solia moure'ls a tota velocitat, com un cervatell espantat.

L'Alice, d'altra banda, era molt perfecta. Massa. Si és que això tenia sentit.

Era gairebé avorrida.

Tenia els ulls rodons, grossos i blaus. Senzillament blaus. N'havia vist alguns amb taques grises o verdes, però els seus no les tenien. Avorrits. Tenia els cabells llisos i negres. No havia estat mai capaç de donar-los ni una mica de volum. De nou, avorrits. Tenia la pell blanca i immaculada, sense taques, marques ni cicatrius. Només algunes pigues repartides en una de les galtes, al coll i al tors. Avorrit una altra vegada. Ni tan sols la forma del seu cos destacava gaire. Era prima i punt. Ja està. I què era això? Exacte, avorrit.

Les poques vegades que s'havia mirat a un mirall, havia estat dolorosament conscient que no era humana. Els humans no eren perfectes. Ells eren interessants. Hauria preferit tenir alguna tara, encara que fos petitona.

Però, en fi, això depenia del seu creador, no d'ella. Al capdavall, era una androide.

Els androides eren formes de vida artificials, cadascuna més avançada que l'anterior, més semblant als humans. Els primers havien estat robots sense més ni més, formes metàl·liques que es movien de manera evidentment artificial i ni tan sols tenien veu. Ara eren rèpliques exactes de les persones. Tant, que l'única manera de diferenciar-los era assegurant-se que tenien el seu número de sèrie tatuat a la panxa.

L'Alice no sabia per què volien fer una cosa així tenint els mateixos humans tan a prop, però no ho havia qüestionat mai ningú, així que ella no seria la primera.

Tampoc no és que veiés gaire els humans, vivien a la zona..., bé, dels humans. Ella s'estava a la dels androides. Els separaven centenars de quilòmetres i, a més, portaven un estricte control sobre la gent que hi entrava i en sortia. Especialment perquè entre zona i zona hi havia el bosc i les ciutats dels rebels,

és a dir, de les persones que estaven en contra dels androïdes i de tot el que estava relacionat amb ells.

—Avui els pares estan inquiets —va sentir dir al 47 a l'altra banda de la taula.

Tenia raó. Però, per què ho havia comentat en veu tan alta? Havia tingut molta sort que no el sentissin. El va mirar de reüll. No recordava haver-s'hi fixat mai. Era un noi d'aparença agradable, però aquell dia estava estrany. Semblava... nerviós? Tamborinava amb els dits a sobre de la taula compulsivament.

Alguns caps es van girar cap a ell. La veu li havia ressonat massa. Sí que l'havien sentit, però només els seus companys. Si sentia cap estima per ell mateix, millor que les mares no el sentissin. I no parlem dels pares...

«Pares» era el terme que utilitzaven per referir-se als deu creadors d'androïdes de la zona. Els altres, els homes que es passejaven per aquell lloc amb les seves bates blanques i que es dedicaven a formular preguntes i a extreure mostres i altres dades als androïdes com ella, eren els científics.

Cap dels membres dels dos grups no era gaire simpàtic. El pare John era, segons la seva opinió, el més agradable. Al pol oposat hi havia el pare Tristan. No havia estat mai cruel amb ella ni amb ningú, però a l'Alice no li havia fet mai bona sensació aquella mirada d'ulls blaus aquosos i aquell somriure que semblava amagar alguna cosa tortuosa.

Segur que eren imaginacions seves perquè ningú se n'havia queixat. De fet, semblava que li tinguessin un cert afecte cec que no arribava a entendre i que estava segura que mai no compartiria.

Va agafar la forquilla per remenar l'esmorzar, que era una pasta de color verd ideada per incrementar la funcionalitat de les seves neurones, o això els deien els pares. Fos com fos, no tenia gust de res, però matava la gana. En menjaven cinc vegades al dia, juntament amb peces de fruita fresca.

—És veritat —la veu del 47 va tornar a ressonar, aquesta vegada amb més volum. L’Alice va contenir la respiració quan les mares, dretes a tots dos costats de la cafeteria, es van girar cap a ell—. No és just.

—47, vigila —li va xiuxiuejar el seu company, clarament nerviós—. Asseu-te o...

—No, no em diguis que no és veritat! —Es va aixecar, va donar un cop a la taula amb el maluc i va fer que els plats tremolessin i que tothom el mirés—. Saps que ho és!

Una mare ja s’hi havia acostat amb un somriure amable.

—Que hi ha cap problema?

—No hi ha... —va intentar dir el seu company.

—Sí, que vull anar-me’n d’aquí! —El 47 va tornar a colpejar la taula i el got d’aigua de l’Alice va vibrar perillosament. La 42 l’hi va aguantar perquè no es vessés.

—T’he de demanar que mantinguis la calma —va respondre ella suaument.

—No vull mantenir la calma, vull anar-me’n d’aquí!

La mare va fer un gest als científics de la porta, que es van acostar amb rapidesa. El 47 ni tan sols els va veure venir. Llavors, el van agafar pels braços i el van treure de la cafeteria sense que ningú digués absolutament res. Els crits de protesta del 47 van ressonar a la sala silenciosa uns segons abans que tothom continués menjant com si no hagués passat res.

L’última vegada que havia passat res semblant havia estat amb el 49, un androide aparentment perfecte que un dia es va posar a cridar al mig d’un dels passadissos. Ningú no l’havia tornat a veure. I amb prou feines el recordaven.

L’Alice va veure de reüll que les mares murmuraven entre si mentre ells esmorzaven. Ja havien acabat quan va tenir l’estranya sensació que parlaven d’ella.

Potser no era una sensació.

Quan va veure que una s'acostava a la seva taula, va clavar la mirada al seu plat buit, molt tensa.

—43 —va cridar en to amable i formal—, el pare John et vol veure.

Ella es va allisar la faldilla i es va aixecar, alleujada. Només era el pare John. Quina sort.

I, tot i així, no era mai bo que una mare et vingués a buscar fora de l'horari habitual, que era a la tarda. Va mantenir la calma i es va retòrcer els dits mentre la seguia. Estava nerviosa. Molt nerviosa.

L'edifici principal era, bàsicament, un conjunt de passadissos blancs i impol·luts per on les mares i els pares es passejaven d'una banda a l'altra. Ells, els andròides, no podien trepitjar-los llevat que els cridessin.

L'Alice va calcular els moviments que feien. Esquerra, dreta, el passadís de les cadires, dreta, dreta. Porta blava. Dreta. Escales. Esquerra. No sabia per què ho feia, era inconscient, però sempre es trobava fent-ho.

—Espera't aquí, sisplau —va demanar la mare, assenyalant el passadís—. No et moguis.

Ella es va mantenir al seu lloc amb els dits entrelaçats. No tenia permès parlar amb mares, pares o científics si no li preguntaven res directament. Va veure que la dona desapareixia pel passadís i va mirar al seu voltant. Estava completament sola. Li va resultar una mica estrany, però la idea li va marxar del cap abans que pogués ni tan sols considerar-la perquè un soroll semblant a un plor va sonar darrere la porta que tenia a l'esquerra i la va distreure.

Es va aturar i va escoltar amb més atenció, curiosa i tensa a parts iguals. Fins i tot escoltar estava prohibit, així que es va posar nerviosa.

Però només havia de fer-ho sense que l'enxampessin, no? Si no la descobrien, no passava res.

Va dubtar un moment, mossegant-se el llavi inferior. La mare seguia sense aparèixer. Estava sola. Les altres portes estaven tancades. Aquesta era l'única que havia quedat entreoberta.

Abans de ni tan sols adonar-se'n, s'hi va acostar sense fer gens ni mica de soroll. Es va aturar al costat de l'obertura i va contenir la respiració mentre parava l'orella.

—No és culpa teva, 47, creu-me. —Era la veu suau del pare Tristan.

Un moment... 47? L'androide que havien tret de la cafeteria?

—De vegades, es produeixen errors als programes —va continuar el pare—. Això fa que el vostre cervell emuli emocions humanes com ara l'angoixa, la por, el nerviosisme..., i no esteu preparats per sentir-vos així. La teva reacció ha estat natural. T'has sentit sobrepassat. Ho entenc.

—Ho... ho sento. —El 47 estava plorant.

L'Alice no ho volia, però a la vegada necessitava mirar. Estava segura que hi havia alguna cosa que només podria entendre si espiava a través de l'esclatxa de la porta. Però era molt arriscat. Si la descobrien...

No. No l'enxamparien. Només havia de treure-hi una mica més el nas.

—No et disculpis, 47. Ja hem arreglat l'error del teu sistema. Espero que entenguis el càstig.

—L'entenc, pare Tristan. —El noi encara plorava.

—No podem permetre que es produeixin altercats a la cafeteria sense conseqüències, oi?

—S-sí, pare.

—Què creus que passaria si no t'haguéssim castigat?

—Q-que... no els prendrien seriosament, pare.

—Exacte, 47. Ets un androide molt intel·ligent. Quan et vaig crear, ja sabia que series el millor de la teva generació. Molts no ho entendrien, però tu sí.

L'Alice no ho va suportar més. Va treure el nas lentament, amb les mans amarades de suor i el cor bategant-li tan fort que li feia mal el pit. Va aconseguir veure la finestra del despatx i el 47 assegut davant de la taula del pare Tristan, tapant-se la cara amb una mà. Seguia plorant. El seu creador el mirava gairebé amb tendresa.

—No cal que ningú sàpiga què ha passat —va replicar l'home suaument, i l'Alice va veure que feia un gest cap a l'altre costat de l'habitació.

Es va apartar de cop quan un guardià va sorgir del no-res, transportant alguna cosa. Va sentir com el cos se li entumia a causa dels nervis. Quan les passes es van aturar, va tornar a treure-hi el nas.

—Això és perquè sàpigues que el que has fet estava malament, però també perquè vegis que, malgrat tot, et segueixo considerant un androide vàlid i excel·lent.

L'Alice va arrufar les celles quan va veure que li donaven una mena de guant de metall. No entenia res. El guardià l'hi va allargar al 47, que es va fregar els ulls amb el dors de la mà dreta i el va agafar.

—Col·loca-te-la, 47 —el va apressar el pare Tristan com si parlés amb un nen petit.

El jove encara plorava quan va aixecar el braç esquerre. L'Alice va contenir la respiració inconscientment i es va tapar la boca per no cridar. S'havia quedat de pedra, paralitzada.

El 47 no tenia mà.

No ho va poder veure bé perquè s'havia marejat, però va aconseguir intuir que es col·locava el guant de metall. Quan el va tenir posat, l'Alice es va adonar que era una imitació exacta de la seva mà. Era com si no hagués passat res. Almenys, fins que l'hagués d'utilitzar.

Es va apartar de la porta, enganxant-se a la paret amb l'ai al cor. Eren allò, els càstigs?

—Què es diu quan algú et fa un regal, 47?

—G-gràcies, pare Tristan.

—Ets un bon prototip, 47. Aquesta nit la passaràs a l'hospital i demà tornaràs amb els teus compa...

L'Alice es va apartar bruscament quan va sentir que s'acostava el guardià. Es va tornar a aturar al punt exacte en què la mare l'havia deixat i va tancar els ulls per recuperar la serenor. No podia deixar que la veiessin alterada. Sabrien que havia estat escoltant. I no volia perdre la mà. Només de pensar-ho feia que se li accelerés el pols.

El guardià va sortir del despatx acompanyant el 47. L'Alice va aixecar la mirada per trobar-se amb la d'ell, encara que no li va semblar veure-la del tot. Estava pàl·lid, tremolós i tenia flocs de cabells castanys enganxats al front per la suor freda. Semblava tan perdut...

—43 —La veu del pare Tristan la va fer posar tensa de cap a peus—, què hi fas, aquí?

Ell també havia sortit del despatx darrere del noi, encara que es va aturar en veure l'Alice.

—El pare John ha sol·licitat veure'm —va replicar ella en el to de veu més neutre que va saber trobar—. Una mare m'ha dit que m'esperés aquí.

El somriure del pare Tristan va semblar una mica més desconfiat aquesta vegada.

—I quant fa que t'esperes?

Ella es va empassar la saliva. No podia dubtar. Va alçar el cap i el va mirar amb falsa confusió.

—Pare Tristan, els androides no disposem de recursos per saber l'hora exacta.

Durant un moment va pensar que s'havia passat de llesta. Però ell es va limitar a fer que no amb el cap.

—Ets molt loquaç —va respondre, i gairebé semblava divertit. Macabrament divertit.

Què significava loquaç?

—Però no veuràs el pare John —va afegir suaument—. Vine amb mi.

Ella va obrir molt els ulls. Desobeir un pare era impensable, però el pare John volia veure-la. A qui dels dos havia de desobeir?

—Però...

—No et preocupis pel teu creador. Jo parlaré amb ell. Ara vine amb mi.

No va tenir cap altre remei que obeir-lo, fins i tot amb les poques ganes que en tenia.

Es va asseure al lloc que havia ocupat el 47 uns segons abans. La cadira encara estava calenta. Allò va fer que se sentís pitjor. L'Alice es va tornar a retòrcer els dits fins que li van fer mal i es va empassar la saliva, fingint tranquil·litat.

—Et fa res que et faci unes quantes preguntes de calibratge, 43?

Ho va dir com si li interessés la seva opinió, encara que realment no era així.

—És clar que no, pare Tristan.

—Bé. Presenta't.

Sempre, abans d'una entrevista amb un pare, havien de dir totes les seves dades.

—Número de sèrie: 43. Model: 4300067XG. Creació finalitzada pel pare John Yadir el 17 de novembre de 2045, a les 03.01 de la matinada. Records artificials implantats per via modular. Zona: androïdes. Funció: androïde d'informació. Especialitat: història clàssica humana.

—Em pots explicar quina és exactament la teva funció com a androïde d'informació?

—I tant, pare —va contestar amb veu automàtica—. Com a androïde d'informació, dispenso d'una capacitat cerebral superior a la mitjana per desar-la. La meua especialitat és la història

clàssica de la humanitat, tot i que posseeixo algunes dades dels anys anteriors a la guerra. A més, puc parlar vint-i-cinc idiomes diferents i tinc la capacitat d'aprendre'n un de nou en un temps relativament ràpid.

—Què em diries si t'haguessis de presentar formalment?

—El meu número de sèrie és el 43. És un plaer coneixe'l. Estic a la seva disposició per guiar-lo en qualsevol problema o dubte que tingui sobre la nostra zona. Necessita ajuda en cap aspecte?

—Perfecte. —Ell va treure una llibreteta digital i amb un llapis negre va començar a dibuixar a la pantalla coses que a l'Alice li van resultar impossibles d'entendre—. L'altre dia em vas parlar d'un somni, l'has tornat a tenir?

En realitat, no l'hi havia dit. Ell sempre semblava saber coses que no hauria de saber.

—Alguna nit, sí —va mentir ella, oblidant-se de les bones maneres durant un moment. Es va afanyar a rectificar—, ...pare.

—I em pots explicar de què tracta el somni?

—No ho recordo gaire bé —va repetir, com cada vegada que l'hi havien preguntat—. És confós.

—Qualsevol cosa m'anirà bé.

—De debò que no ho sé, pare. És complicat.

—Soc força llest, intenta-ho.

Ella no l'hi explicaria mai. Tant era les vegades que l'hi preguntés. No li agradava aquell home. Ni els seus ulls, ni els seus escassos cabells blancs, ni la seva panxa prominent, ni la seva veu amable. Especialment, la seva veu.

—És sobre... —va pensar un breu instant—. Una llum.

L'home va començar a dibuixar de nou símbols estranys.

—Com és la llum?

—Brillant —va replicar ella, en un lleuger to irònic. El pare Tristan va aixecar el cap i la va mirar un moment. Ja no somreia tan obertament com abans—. Estranya.

Què havia estat això? Havia fet una broma? Ella? Podia fer bromes?

—Res més?

Per la seva mirada, ell sabia que sí que hi havia més.

—No, pare.

El pare Tristan se la va quedar mirant fixament uns segons, va obrir la boca per replicar i, just en aquell moment, la porta es va obrir i el pare John va entrar amb les galtes vermelles de ràbia i els cabells castanys perfectament pentinats. L'Alice es va posar dreta automàticament, com s'esperava d'ella.

El pare Tristan semblava desconcertat.

—Què hi fas aquí, John?

—He sol·licitat parlar amb la meva androide —va respondre ell en un to tallant—. T'agradiria que fos l'última vegada que interromps les meves sessions.

—Em sap greu haver-te fet enfadar —va contestar el pare Tristan—. Només li volia fer algunes preguntes. És tota teva. Segur que teniu moltes coses per parlar.

L'Alice va seguir el seu creador fins al passadís anterior, mentre deixaven l'altre pare amb un somriure pretesament amable que es va anar apagant a mesura que s'acostaven a la porta. Va tornar a entrar a un despatx, encara que aquesta vegada va ser al del seu estimat pare John.

—Pa... —va començar, però es va veure interrompuda.

—Escolta'm bé, Alice. —L'home s'hi va acostar i la va mirar des de la seva alçada. No podia tocar-la, no s'hi havia d'acostar més de mig metre. Era inapropiat—. Necessito que facis exactament el que et diré a continuació i, passi el que passi, que no ho qüestionis.

—Eh?

—Escolta'm —va repetir, i semblava nerviós—. Hi ha hagut problemes a les altres zones.

L'Alice va parpellejar, confosa, però ell no li va donar temps a dir res abans de continuar parlant.

—No sé què ha passat exactament, però hem perdut el contacte amb els humans. Tot indica que els rebels els han atacat... o s'hi han aliat, no ho sé. Ningú no ho sap. No podem estar segurs de res.

L'Alice va arrufar les celles. Era estrany que el seu pare li parlés d'altres llocs. I molt més que li estigués explicant que hi havia problemes en aquests llocs.

—No ens han tingut mai en gaire estima —va replicar el pare John amb un somriure trist—. Em fa por que assumeixin que som una amenaça per a ells, com creuen aquests indisiplinats dels rebels. L'últim que hem sabut és que els humans ja no parlen amb nosaltres i que hi ha un grup de rebels que s'acosta a la nostra zona.

—Els nostres ens protegiran —va respondre l'Alice, aterrida, oblidant-se per complet de les bones maneres—. Els... els científics...

—No sabem quants són, ni si van armats, ni tan sols si pretenen fer-nos mal. No puc arriscar-me que vinguin i et quedis desprotegida, Alice. Ets la meva millor creació.

Ella no sabia què dir. Tampoc no comprenia per què li explicava allò, no tenia cap motiu per fer-ho.

—No pots ser aquí quan això passi, ho entens? —va afegir ell—. Si perceps perill, ves-te'n. Agafa tot el que necessitis i marxa sense que ningú et vegi.

—Però, pare... —va començar—. No..., no entenc com...

—No hi ha res més per entendre —va contradir-la ell, i es va girar per recollir alguna cosa de la taula. L'Alice va sentir un calfred quan l'hi va posar a la mà—. Això és una arma. Un revòlver. T'ajudarà.

—Pare...

—Creu-me, el necessitaràs.

—No —va rebatre ella, i l'hi va tornar—. Ni tan sols puc sortir de l'edifici.

—No t'estic demanant que ho facis si no és necessari.

—Però les regles...

Les regles eren en el que es fonamentava la seva vida. La base de tot el que coneixia. No entenia que el seu pare no estigués espantat de dir tot allò. Si el sentien... La imatge del 47 li va venir a l'instant al cap.

—Oblida't de les regles! —va replicar ell, i, en veure que l'havia espantat, va respirar fondo i es va calmar una mica—. Alice, t'he mentit mai?

—No...

—Bé, confies en mi?

Ella va assentir amb el cap sense ni tan sols dubtar-ho.

—Doncs agafa el revòlver. —Ella se'l va ficar al plec de la faldilla, sentint-se incòmoda davant la sobtada fredor de l'objecte—. Amaga'l sota el matalàs o on sigui. Que no el trobin. Això és fonamental. I prepara't per sortir corrents en qualsevol moment.

—E-entesos...

—Entesos —va repetir ell, i va semblar alleujat—. Alice, no ho expliquis a ningú, d'acord?

—Però... —Ella seguia sense entendre res—. Què passa amb la resta? I amb tu? Amb vostè, perdó.

—Creus que ara m'importa que et saltis les bones maneres? —Gairebé semblava divertit, però va tornar a fer cara de preocupat de seguida—. No pensis en els altres. Pensa en tu mateixa. Ets l'única persona en qui pots confiar, Alice, no ho oblidis.

Ella va trigar un moment a poder formular una resposta.

—Llavors, si passa res, me'n vaig corrents? I... què faràs, tu?

—Saps que me'n sortiré, i els teus amics també. De moment, no pots ajudar-los.

—P-però..., encara que aconseguís escapar-me..., no tinc enlloc on anar. Soc una androide.

—I tant que el tens. Tu segueix el bosc fins a l'est. El costat de les muntanyes per on surt el sol cada matí. Això és l'est. No et desviïs en cap moment, entesos? Evita les ciutats i els camins principals. Només has d'intentar no trobar-te amb els rebels. No sé què serien capaços de fer si veiessin el número que tens a la panxa.

—Què hi ha a l'est?

—Una ciutat amiga. Té els murs grisos i un gran edifici de fusta al centre. La reconeixeràs de seguida. Digue'ls qui ets i et cuidaran.

—Pare, per què m'està explicant tot això? Si algú ho sent... podria castigar-lo.

L'home la va mirar un moment, i a l'Alice li va semblar veure alguna cosa estranya en la seva mirada, alguna cosa que no havia vist abans.

—Ets el meu prototipus més perfecte —va respondre—. La meva investigació completa es basa en tu. Si et maten, ho perdo tot.

La porta es va obrir en aquell moment i, abans que l'Alice respongués, una mare va entrar al despatx amb un somriure cordial.

—El pare George vol parlar amb vostè —li va dir al seu creador.

—Bé. —Ell va dirigir una mirada a l'Alice, una mirada significativa que prometia qualsevol cosa i que li pregava que no fes cap estupidesa—. 43, ves a encarregar-te de les teves tasques. Hem acabat.

—Sí, pare —va replicar amb veu tremolosa, i va abandonar l'habitació amb el pes del revòlver a la cintura.